

Szalézi Értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

104.évf. 3. szám 2006. szeptember

DON PASCUAL CHÁVEZ
CSALÁD, AZ ÉLET BÖLCSŐJE -
Verejték a kenyérért

SZALIM
Nyári összefoglaló

DON BOSCO PEDAGÓGIÁJA
a XXI. században
Szabadidő-pedagógia

NYITUNK!
Szalézi ház Kazincbarcikán

EMLÉKEZÜNK
T. Sándor István SDB

 **FÓKUSZBAN:**
a szalézi nyár

Hírek a szalézi világból - Hírek a magyar tartományból





FÓKUSZ

SZALÉZI NYÁR

a fiatalokkal és gyerekekkel

Forró és tevékeny volt az idei nyár, tele újdonsággal, friss kezdeményezéssel és a régi, jó gyakorlatok felfrissítésével. A szaléziak tevékenységei ilyenkor áttevődnek a szabadba, az oratóriumok és a rendházak udvarára. Számukra ez az egyik legaktívabb időszaka az évnek, a pihenésre kevés idő jut. A nyári táborokat, napközi oratóriumokat talán még jobban ki kell gondolni és meg kell tervezni, mint az év közben zajló foglalkozásokat, hiszen semmi nem kötelező. Arra is kell gondolni, hogy az idei programok minőségétől függ, hogy jövőre ismét eljönnek-e a gyerekek, vagy más időtöltés után nézne - mert bőven van kínálat különböző programokból.

A „SZALIM-roadshow” – a Szalézi Ifjúsági Mozgalom nyári előadássorozata - járt a balasagyarmati, szombathelyi és óbudai nyári oratóriumban, ahol lelkes fiatal animátorok áldozták nyaruk egy részét arra, hogy a gyerekeket szórakoztassák. A Don Bosco Nővérek napközi táboraiban tapasztaltabb animátorok és fiatal segítők álltak csatasorba. A ministránsok táborában évek óta helytálló, mindig új ötletekben bővelkedő fiúkkal, a péli földszentkereszi Vadóc táborban magukat nem kimélő, odaadóan dolgozó fiatalokkal találkozhattunk - itt egy maroknyi animátor lelkesítette a sokszor alig egy-két évvel fiatalabb serdülőket. Apostagra útravalónak jókedvüket, mosolyukat vitték, ami minden helyzeten átsegít.

Köszönet ezekért a fiatalokért, akik felelősséget érzenek másokért, megosztják társaikkal és a náluk fiatalabbakkal, amit a szaléziaktól kaptak - megértették és tettekre is váltják, amit Don Bosco akart! Ezt látva örül a szívünk, és habár sok nehézséggel kell megküzdeni, nem minden tökéletes, sokszor kanyargós és göröngyös az út, amin járunk, de vannak távlatok, és van miért dolgozni.

Hálát adunk Istennek, és köszönetet mondunk mindenkinek, aki tett azért, hogy szalézi nyarunk ilyen jól sikerüljön! Továbbra is várjuk imáikat, segítő kezüket és nagylelkű adományaikat!



Kedves Munkatársak! Kedves Don Bosco-tisztelők!

Elmúlt a nyár, és íme, ismét megkezdünk egy új munkaévet. Félve, de bízva a jó Isten segítségével és Don Bosco Atyánk támogatásával indulunk neki az új iskolaévnék.

A nyár bizony nagyon is mozgalmas volt számunkra. Minden házunkban foglalkoztunk a fiatalokkal, egész napos nyári tevékenységekkel, vagy különböző táborokban. Több száz fiatallal találkoztunk, akik szebbé, értékesebbé tették számunkra a nyarat. Fiatal rendtársaim valóban kivették részüket az ifjúsági munkából. Biztos vagyok benne, hogy sok jóban részesítették a fiatalokat.

Házainkban a nyár folyamán is tovább folyt a munka, hisz intézményeinket rendbe kellett tenni, fel kellett újítani. Sajnos sokszor az anyagiak hiánya miatt nem jutott mindenre, nem sikerült mindent megjavítani, amit kellett volna. Nagy munkába fogtunk Kazincbarcikán és Nyergesújfalun. Az előbbi helyen korszerűsíteni kellett az épületek egyes részeit, az utóbbin pedig a több évtizede javításra szoruló tetőt kellett felújítani.

Az új iskolaév új kezdeményezésekként indul. Tartományunk életében talán az a legjelentősebb, hogy a nyergesújfalui iskolánkban átvesszük a vezetést, mégpedig úgy, hogy Ábrahám Béla atya lesz az iskola igazgatója. Azt reméljük, hogy így az iskola egyre inkább szalézi jelleget ölt majd. Nagy kihívás ez számunkra!

A másik fontos lépés tartományunk életében, hogy Kazincbarcikán szalézi közösséget létesítünk, így még jobban biztosítjuk iskolánk szalézi jellegét. Valóban missziós terület ez számunkra, és úgy gondolom, hogy igen jelentős lépés tartományunk életében. Kevesen vagyunk, de ezt a lépést kívánja tőlünk Don Bosco atyánk! Hiszem,

hogy pártfogását és segítségét kiterjeszti majd új közösségünkre is. Nagy reményekkel kezdjük meg jelenlétünket a volt szocialista városban, Kazincbarcikán. Három rendtárs kész ezt a



nehéz feladatot elkezdni. A kis közösség igazgatója, vezetője a tavaly hazánkba érkezett missziós atya, Manjooran Simon lesz. Segítségére lesz mindenben Nádudvari Géza testvér és vietnami kispapunk, Pham Quoc Thai Hung Savio Domonkos.

Kérem a kedves munkatársakat és Don Bosco tisztelőit, imádságaikkal segítsék e nehéz missziókat! Kazincbarcika valóban missziós terület, és így Don Bosco útját járjuk, aki elsősorban a szegény és elhagyott gyermekeknek áldozta életét, munkáját.

A hazánkba érkezett többi missziós rendtársunk is megkezdte szalézi munkáját. Szombathelyre két vietnami rendtárs kerül: Tran Si Nghi Ferenc atya és Tran Dinh Biet Pál szerzetesnövendék, óbudai közösségünkben pedig egy indiai és egy vietnami missziós rendtárs: Misquitta Claudius és Nguyen Hai Ly Jakab áll munkába. Nagy hálával tartozok a rendfőnök atyának, hogy ezeket a lelkes, fiatal szaléziakat küldte hozzánk, akik igen nagy segítségünkre vannak és lesznek ifjúsági munkánkban.

Örömmel közlöm Önökkel, hogy Fülöp Tibor testvérünk megkezdte noviciátusát Olaszországban. Kísérjük őt imádságaikkal, hogy buzgó követője legyen Don Boscónak, és lelkes tagja tartományunknak! Kérem, imádkozzanak értünk és jó hivatásokért, hogy teljesíteni tudjuk küldetésünket!

*P. Havasi József SDB
tartományfőnök*

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

150 MARGIT
MAMA 150

A CSALÁD AZ ÉLET BÖLCSŐJE: VEREJTÉK A KENYÉRÉRT

A szülők a MUNKA által „adnak életet” nap mint nap gyermekeiknek, és biztosítják saját maguk számára a nyugodt életet.

A szakértők bizony még messze vannak a megoldástól, amikor azoknak a családoknak a problémájáról beszélünk, ahol mind a két szülő dolgozik; az azonban egyértelmű, hogy az állandó büntudatkeltés romboló hatású lehet mind a szülőkre, mind a gyermekekre nézve. Azok a szülők, akik „mushájból” dolgoznak, abból a gondolatból merítenek vigaszt, hogy gyermekeik érzik az értük hozott áldozatot. Ha nem is azonnal, de majd később, amikor nagyobbak lesznek. Nincs abban semmi rossz, ha az ember szereti a munkáját, a pozícióját és a pénzt, amit keres. Nagyon sok dolgozó anya büntudata abból fakad, hogy megfosztja gyermekeit jelenlététől, amikor mondjuk a nagyszülőre bízta őket. És a büntudattól gyötört ember hajlamos elkényeztetni gyermekeit, illetve szükség esetén nehézséget jelent számára szigorúnak lenni. Másrészt a „munka mint teher” üzenet közvetítése gyermekeink felé csak súlyosbítja a problémát. A szülőknek gyermekeik tudomására kell hozni, ha szeretik a munkájukat, vagy élvezik a család számára ebből szerzett javakat.



Fontos azonban a gyermekekkel azt is tudatni, hogy őket jobban szeretik a munkánál. Ez természetesnek tűnhet, de nem az. A szeretet nemcsak egy érzés, hanem olyan valóság, amit odaajándékozunk. Sajnos a munka túl gyakran vonja el a szülők figyelmét, odaadását és ez oda vezet, hogy a gyermekem vezetik le a fáradtságából adódó feszültséget, idegességet, türelmetlenséget. Az idő hiánya a probléma, főleg ha az ember egész nap dolgozik. Csak kevesen érzik magukat formában a reggeli rohanás közepette, vagy este, miután egész nap nem tettek mást, mint utasításokat teljesítették. De otthon a lehető legjobban kell kihasználni az időt, amit a gyermekkel töltünk. Nem kell kitalálni „csuda dolgokat”. Elég, ha a tévé vagy az újság helyett családtagjainkra figyelünk.

Nem árt feleleveníteni a régi mondatát: „Amikor a munka élvezet, az élet öröm! Amikor a munka kötelesség, az élet rabszolgaság”. Meg kell tanítani gyermekeinknek, hogyan kell elköteleződni. Ez nem prédikációkat vagy történeteket jelent a nagypapáról, aki egy bányában dolgozott huszonkét órát naponta, hét napot egy héten. A szülők feladata, hogy bevonják gyermekeiket a ház körüli teendőbe; engedjék meg, hogy együtt dolgozhassanak az édesapával vagy az édesanyával, miközben mosogat, porszívózik, kitararítja a fürdőkadát, olajat cserél az autóban vagy gondozza a kertet. Meg kell mutatni, mi módon kell ezeket a feladatokat elvégezni, és arra kell buzdítani őket, hogy maguk is próbálják ki. Tanítás a „terepen”. A családi harmónia egyik leg súlyosabb akadályát hárítják el a szülők, ha fejlesztik gyermekeik szükséges kompetenciáit, és növelik önbizalmukat.

Manapság nagyon nehéz a fiatalokkal nyugodtan beszélni a munka „témaköréről”. A pénz kérdése rögtön az első helyre kerülhet. A „munkahely” kifejezés a fizetés szinonimája lett. Jogos, érthető. De az is helyes, ha nem ezt tesszük életünk elsődleges céljává. Sokak számára ez mégis így van. Immár a két kifejezés „munkahely” és „sikeres ember”, aki feltételezhetően gazdag, szorosan összetartoznak. A siker mítosza párhuzamos a gazdagság mítoszával, és a fiatalok azt gondolják, hogy ez a legfontosabb dolog az életben; hogy az elérendő cél: kivívni minél több csodáló és követő elismerését ... bármit is kell tenni ezért az embernek. Azok a fiatalok, akiknek normális szüleik vannak, mit gondolnak a siker tömjénezése láttán? Hogy a szülők nem érnek semmit? Hogy annyira biztos nem nagyszerűek, hiszen senki nem esik extázisba tőlük? Kétségkívül kevésbé öröndetes helyzet. Hozzá kell tenni, hogy ugyanazok a szülők, akik gyermekük szemében „nem valami nagy számok”, megtesznek mindent, hogy a gyerekből „legyen valaki”. De miért nem ők lettek „valakik”? - kérdezheti a gyerekek.

Ez olykor megnehezítheti, hogy a gyermekeket a „dolgoságra” neveljük. Az erényesség manapság nem divatos, viszont fontos szerepet játszik Don Bosco pedagógiájában, és elsősorban a szülők tudják gyermekeikben elültetni. Az erényesség a valósággal való szembenézés iránti vágyból és kreativitásból születik; szilárdságból, felelősségtudatból, állhatatosságból és kötelességtudatból táplálkozik; türelemre, figyelemre, elsajátításra van szüksége. A gyermekek és a fiatalok magukban hordozzák képességeik, talentumaik csírát, amelyeknek valós motivációkra (amelyek nem lehetnek csak a fizetés és a siker), és figyelemre van szükségük, hogy kikeljenek és fejlődhessenek. **Ezért kellene jó tanárok és jó szülők.**

*Don Pascual Chávez egyetemes rendfőnök,
Bollettino Salesiano 2006/7-8
(Fordította Szabó Judit)*

Elkészült a Szalézi Szent Ferenc Társaság

26. Egyetemes
Káptalanjának logója



Már 2006 áprilisában megkezdődtek a 26. Egyetemes Káptalan előkészületei, mely 2008. február 28-án kezdődik majd Torinóban, és várhatóan április 18-án fejeződik majd be. A Káptalan bevezetéseképpen a résztvevők meglátogatják a szalézi szent helyeket, majd Rómába utaznak, ahol a munka a római Salesianumban zajlik majd. Az előkészítő munkák keretében a nyár folyamán napvilágot látott a Káptalan logója. A grafikai megoldás Giovanni Lanzi pármai születésű, Bolognában dolgozó grafikus műve. Lanzi sikeres grafikus, a bolognai Szalézi Design Iskola növendéke volt, 30 éves munkássága alatt számos grafikát készített Olaszország-szerte különböző alkalmakra.

Játék és összhang

Összefoglaló a nyári animátorképzőről és vadóctáborról

Az idei animátorképző (szalézi ifjúsági csoportvezetők képzése) tarka volt: a közvetlenül animatori teendők mellett a családról és ehhez kapcsolódó témákról hallottunk. Egy nagycsaládos házaspár tanúságtétele, bemutatók, egy teljes délelőttöt kitöltő beszélgetés és egy videoklip kalauzolt bennünket afelé, miért is jó testi-lelki nagy családot alapítani.

Az animátor-polihisztor előadás párt fiatal animátorok tartották. Gyakorlati tanácsokat fogalmaztak meg az oratóriumi életből, de a későbbi előadásokból nem maradt el a szalézi pedagógia játékos fölfedezése sem. Emellett a résztvevők rengeteg játékot tanítottak egymásnak, és mindig maradt belőlük másnapra is. Ezt csak tetézte, hogy a bűvészműhely idén átalakult a táborúzi vidámság műhelyévé tréfákkal, mókás énekekkel. Értékes kézműves műhely nélkül most sem távozhattunk, a természetismeret pedig rajzolóssal és címkézéssel egészült ki. Jó, hogy a résztvevők több mint negyede szalézi volt, ezen belül is a vietnami derű felejthetetlen élmény marad.

A vadóctáborra (13-15 évesek) valódi összhang volt jellemző, annak ellenére, hogy több mint tíz helyről jöttünk: mindenki tudta, mi a dolga. Szoros volt a program, de a vadócok vevők voltak rá, és a kezdeti összerázódás után mindenki megtalálta a helyét. Hangulatemelő volt az első estén Robi atya szülinapi tortája, mintegy jelezve, hogy táborunk a műhelyek és erőfeszítések ellenére mégsem munkatábor, hanem családias ünneplés. A vadócok meglepő odaadással vettek részt a hittanos jellegnek megfelelő szentmiséken, késő esti gyertyás imákon. Sokan áldoztak, többen gyóntak is. A hangulat ékesszóló kifejezése a vidám esteken való lelkes részvétel volt, ahol egyesek remekeltek.

Az, hogy az élményfürdőzés jól sike-



rül nem nagy csoda, hiszen sokan még nem is jártak ott. A tábor spontán szépségéhez tartozik, hogy az esztergomi városi kaland után visszatérők társasjátékozásba vetették magukat, mindenki kereste a többiek társaságát. Ez már kegyelem. Az talán még nagyobb, hogy előtte való napon Pusztamáróra kirándultunk kissé zarándok szellemenben, nagy hőségben. A kezdeti panaszok után mindenki talált beszélgetőtársat, és a szűrös szedresek, támadó szúnyog- és böngyörajok, 50 fokosnak érzett rebbenő hőség lassacskán már nem voltak fontosak. A számháború utáni spontán fociba tömegesen álltak be, és alig volt lényeges, hogy ki győz, csak maga a játék volt fontos. Játék volt az is, hogy néhányan mezítláb jöttek, volt, aki följánlotta valakiért, mások meg nem találták szégyellnivalónak. Ez kegyelem, mint az éneklések, zenélések, az „ösmagyarok” bemutatója iránti osztatlan érdeklődés. Bizonyára nem minden tetszett ugyanúgy mindenkinek, de kialakult egy érzék a közösség iránt és mindenki igyekezett fölfedezni a pillanatok értelmét.

Ennek a ritka, titokzatos összhangnak a mély benyomásából táplálkozva várjuk az őszi, vagy jövő nyári találkozást.

*P. Andrásfalvy János SDB
ifjúságpasztorációs megbízott*



Animátorképző Péliföldszentkereszten



Vadóctábor Péliföldszentkereszten



SZALIM „road-show” Balassagyarmaton



SZALIM „road-show” Szombathelyen

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

Szabadidő-pedagógia

Amikor a pedagógus szót halljuk, akkor a leginkább a tanárok jutnak eszünkbe, és így amikor a pedagógiáról beszélünk akkor a legtöbbször szintén az órán tanító pedagógus képe, az iskola, mint intézmény jelenik meg előttünk. Pedig nyilvánvaló, hogy az ember személyiségének fejlődése nem korlátozódik a kötelező tanulás idejére, s épp ezért a nevelés-oktatás sem merülhet ki pusztán az iskolai tanórák, kötelező fejlesztő tevékenységek pedagógiájában. Ráadásul korunkban ez a „kötelező időn” kívüli „szabad idő” a fiatalok életében egyre fontosabbá válik. A társadalmi változások nyomán egyrészt több szabadideje van egy mai fiatalnak, mint a több évtizeddel ezelőtieknek, másrészt e szabadidőhöz sajátos tevékenységek, tipikus eltöltési módok, egyfajta kulturális közeg, szabadidős kultúra kapcsolódik (bulik, tipikus játékok, internetezés, divatstílusok), amelyek sokkal erőteljesebben meghatározzák a fiatal alakulását, nevelődését, mint bármikor korábban. Ráadásul e szabadidős világ köré kiépült egy tudatosan alakított szabadidőipar is, amely manipulatív akar hatást gyakorolni a fogyasztás érdekében a fiatal korosztályra. Nem véletlen tehát, hogy egyre többet beszélnek a szabadidő-pedagógiáról, amely a fiatal pontosan e személyiségét erősen alakító szabadidőben akarja tudatosan formálni. Don Bosco idejében még nem beszéltek szabadidő-pedagógiáról, a szabadidő kérdése nem volt ilyen égető a nevelődés szempontjából, és maga Don Bosco sem említi a kifejezést; mégis joggal tekinthetünk Don Bosco számos pedagógiai tevékenységére, sőt elvi megfogalmazásaira, mint igazi szabadidő-pedagógiára mai fogalmaink szerint. Joggal tekintünk rá, mint nagy szabadidő-pedagógusra, hiszen nem tett mást eleinte, mint szabadidejükben összegyűjtötte a fiatalok



okat, és velük volt, formálta őket az oratóriumában. Mit is tanulhatunk ma tőle ezen a téren? A megváltozott társadalmi környezet ellenére meglepően sokat.

Először is Don Bosco fölismerte a szabadidő, mint érzékeny nevelési helyzet jelentőségét és lehetőségeit. A fiatal ugyanis másképp van jelen, másképp ismerhető meg, és másképp szólítható meg a nem kötelező programokon. A szabadság légköre olyan helyzetet teremt, amelyben a fiatal nem érzi úgy, hogy alkalmazkodnia kell formális szabályokhoz, kötelezően kell valamilyennek lennie (csendesesen a padban ülve például). Ez pedig nyitottságot teremt benne a szabadidős tevékenységekben természetesen mégis jelenlévő normák elsajátítására. Miközben Don Bosco szerint is szükség van a kötelesség erőfeszítésének megtanulására, az is igaz, hogy könnyebben és szinte észrevétlenül tehet magáévá a fiatal értékeket a szabadidős tevékenységek során, amikor szabadnak érzi magát, önmaga lehet, aktív résztvevője a folyamatnak.

A fenti kritériumokból következik, hogy hogyan is működik ez a Don Boscó-i szabadidő-pedagógia. A fiatal számára megteremti az otthonosság érzését. Befogadó közeget ad, ahol önmaga lehet, és ahol maga

is részese, főszereplője az eseményeknek. Ez a kiindulópont. Ezért itt a pedagógus szerepe is más, mint a tanórán a tanárnak. A „kötelező tekintély” itt nem működtethető. Nem véletlenül beszél Don Bosco arról, hogy a pedagógusnak a szív nyelvén kell beszélnie a fiatalokkal. Csakis a jelenlévő, a játékba, ünnepbe, tevékenységekbe bekapcsolódó nevelő tud hatni, aki egy lesz a gyerekek közül – s ezért ők úgy érzik egészen önmaguk lehetnek –, és mégis megmarad értékközvetítőnek. Magának a közegnek kell ezen kívül olyannak lennie, amely a spontaneitás és szabadság megőrzésével a szabadidő értékes és értelmes eltöltését teszi lehetővé, és finoman formálja a fiatalt: alapvető szabályok megfogalmazásával, a játék ill. tevékenység közösségi szervezésével, a fizikai közeg alakításával stb. A szabadidő eltöltése ugyanis – egy szalézi oratóriumban például – nem azt jelenti, hogy egyszerűen azt csináljak, amit akarok az időmmel, hanem azt, hogy bekapcsolódom, odafigyelek a másokra is, felelősséget vállalok stb. Ennek legkiválóbb módja, ha a fiatalok csoportokba szerveződnek, és maguk a nagyobb fiatalok válnak a kisebbek vagy kortársaik nevelőivé (animátorok), hiszen a szabadidőben egymásra hatnak a legtöbbet a gyerekek, és nem lehet csak a pedagógus-gyermek kapcsolatra építeni.

Fontos kritérium, hogy a szabadidős tevékenység – lehet nagyon komoly is, de – alapvetően szabad választást feltételez, különben nem működethető a fent leírt nevelő folyamat. Ez azt jelenti, hogy az iskolák kötelező énekkarai, múzeumlátogatásai stb. – bár sokszor annak nevezik – nem szabadidő-pedagógiai tevékenységek.

Don Bosco jól látta továbbá, hogy egy ember személyiségében meghatározó, hogyan tudja eltölteni szabadidejét, hogyan tud ünnepelni. A szabadidő pedagógiája az ünnepelés megtanulását is jelenti. Ennek ma, amikor az ünneplésnek számtalan veszélyes

formája is él a fiatalok világában, különös jelentősége van. Talán furcsán hangzik az ünnepelés megtanulásáról beszélni, pedig ez ugyanúgy a személyiségünk része, mint a munka megtanulása. Ez azonban már egy másik cikk témája lehet és lesz.

A tanulságok ismét adottak családi és iskolai nevelésünk számára is. A családi nevelés persze alapvetően szabadidős, mert a családtagok leginkább szabadidejükben vannak együtt, de a szabadidő tudatos szervezése a szabadság-felelősség kettősségének jegyében nevelői feladata marad a szülőknek a nagyobb gyerekek bevonásával. Ha egy család úgy tölti el csupán a szabadidejét, hogy mindenki a maga dolgával van elfoglalva vagy nézi televíziót (ami persze szintén lehet közösen megosztott, értékközvetítő élmény!), akkor ott a gyermekek nevelésének egy fontos oldala hiányzik. Az iskola pedig, mint már a korábbi cikkekben is előkezdtem, nem pusztán a kötelező tanórai és tanórán kívüli tevékenységek helye, mert akkor az emberi személyiségnek csak egy szeletét tudja alakítani, megszólítani. A szabadidős iskolai tevékenységek, de a tanárok jelenléte is a szünetekben a gyerekek között innen kapja hallatlan pedagógiai jelentőségét.

Nem könnyű mindig egy tanárnak, nevelőnek a szabadidő pedagógiáját gyakorolni, mert félhet attól a másfajta szereptől, amibe ekkor kerül. Egy iskolai hittanórára kiáltott fel nevetve, mikor egy közös táborozáskor én is majom jelmezbe öltöztem, részese voltam egy játéknak: „És ez a hittanórárom!”. Szavaiban meglepetést éreztem a formális keretek közül való kilépés miatt, de azt is, hogy velem már sokkal inkább fogok tudni a szív nyelvén beszélni ezután. Bár csak ne félnénk ettől a megváltozott szereptől, s lennénk mi, pedagógusok is többször önmagunk, spontánok, szabadok, nyitottak, jelenlévők, saját időnket áldozók a fiatalok között, a fiatalokért.

P. Mészáros György SDB

Szalézi munkatársak lelki gyakorlatja

Mint 1988 óta minden évben, az idén is megrendezésre került a szalézi munkatársak lelki gyakorlatja, melyen augusztus 10-13. között Pélibőrszentkeresztben mintegy negyvenöten vettek részt. Többen első alkalommal kapcsolódtak hozzánk, és az ország legkülönbözőbb pontjairól jöttek. Meglepetés és ajándék volt számunkra, hogy az elmékedéseket Havasi József tartományfőnök atya tartotta. Beszélt a bennünk élő Istenképről, kapcsolatunkról Istennel, arról, hogyan legyünk hiteles keresztények, valamint a helyes Mária-tiszteletről. Kifejtette, hogy Istennek minden emberre szüksége van, és azt kéri, hogy tanúságot tegyünk róla. Ezeknek a tanúságtételeknek meg kell látszaniuk rajtunk, látszania kell, hogy tudatos követői vagyunk Krisztusnak. Ez egyben felelősséget is ró ránk: mindenki saját személyében felelős az Egyházért és Don Bosco művéért. A fiatalokat szeretni kell, imádkozni és tenni értük, nem ítélni felettük.

Az előadások után csoportokra osztva átbeszéltük az elhangzottakat és megosztottuk egymással gondolatainkat.

Az egész lelki gyakorlatra a jó családi légkör, az egymás iránti figyelmesség és szeretet volt jellemző. Mindenki úgy érezte, haza jött, és örül, hogy közénk tartozik.

Köszönetet mondunk elsősorban Havasi atyának, hogy négy napig velünk volt és megerősítette hitünket és kapcsolatunkat a Szalézi Családdal. Köszönjük mindazoknak a munkáját, akik testi és lelki táplálékunkról gondoskodtak!

Krammer Andrásné Mária



Ima a Szalézi Munkatársak Világkongresszusára 2006.

DON BOSCO, szívünk telve van hálával az Úr iránt, ha arra gondolunk, milyen nagy ajándék vagy Te, a Szalézi Család alapítója az Egyháznak.

Téged atyaként és mesterként adott nekünk az Úr, hatalmas mozgalmat indítottál útnak, amelynek tagjai különféle módokon munkálkodnak az ifjúság üdvösségén.

Azt akartad, hogy a te családban a szalézi szerzetesek mellett munkatársak is tevékenykedjenek, elkötelezett világiak és egyházmegyes papok, akik a világban élik meg ugyanazt a szalézi hivatást, és kifejezik atyai szeretetedet az élet minden területén: a családban, az iskolában, a munkahelyen, a társadalomban és az Egyházban.

Add, hogy tanúságtételen és apostoli tevékenységen keresztül az evangélium új hirdetői tudjunk lenni, akik a világnak, és különösen a fiataloknak a teljes és boldog élet tapasztalatát ajándékozzák, amely gazdag igazi, evangéliumi üzenet által ihletett értékekben.

Add, hogy lendülettel és örömmel tudjuk elfogadni az apostoli élet megújított szalézi tervét Isten dicsőségére és a lelkek üdvösségére. Ámen.

Fiatalokkal a fiatalokért Mogyoródon a Don Bosco nővéreknél

A Segítő Szűz Mária Leányai, vagyis a Don Bosco nővérek 1992-ben érkeztek Mogyoródra az akkori plébános, Máthé György hívására. A közösség De Feletti Italia nővér vezetésével azóta is sikeresen működik.

Több, mint tíz éve minden nyáron 100-120 helyi és környékbeli gyermeknek nyújt négyhetes tartalmas szünidei elfoglaltságot a Don Bosco nővérek nyári oratóriuma. Aki egyszer beiratkozik, minden nyáron visszatér. Gyakorlott animátorok mellett középiskolások és szalézi munkatársak segítenek nekik. Eddig minden évben jöttek önkéntesek Olaszországból, hogy kisegítsenek. Idén külön öröm a nővérek számára, hogy elegendő magyar fiatal vállalkozott rá, hogy nyári vakációja négy hetét a gyerekekre áldozza. Hétköznapi napirend mindig ugyanaz: a foglalkozások, a játékok, a kápolnai ima váltják egymást. A gyerekek otthon érzik magukat a nővéreknél, és szívvel-lélekkel igyekeznek befogadni mindazt, amit felkínálnak nekik. Sokoldalú kreativitás kibontakoztatására ad lehetőséget a délelőttiként zajló kézműves foglalkozások igazán gazdag és színvonalas kínálata. A tábor

programjához tartozik a heti egy kirándulás: volt fürdés a helyi aquaparkban, elmentek a Planetáriumba, meglátogatták a Sándor-huszárokat és voltak Ipolytarnócon. Péntekenként minden héten más-más foglalkozásra fektettek különös hangsúlyt, utolsó héten pedig látványos záró ünnepséget rendeztek. Díjkiosztó és kiállítás is volt az elkészült munkákból, amire meghívták a szülőket és a helyi egyházi és világi élet képviselőit is. Így igyekeztek a felnőtt lakosság figyelmét felhívni az oratórium munkájára.

A nővérek az animátorokkal együtt tervezik meg a tábori teendőket, és életüket is megosztják velük: reggeltől estig együtt vannak, együtt étkeznek, és velük vannak az Isten felé fordulás pillanataiban is. Így tudják teljes mértékben átadni nekik a „fiatalok a fiatalokért” gondolat valós jelentését és megvalósítani azt, ami Don Bosco gondolatában életre hívta a nővérek közösségét.

Magyarországon kevesen vállalják a szalézi nővéri hivatást, de a Don Bosco nővérek reménye töretlen, hiszen tavaly is volt, idén is van egy új fogadalmasuk és egy jelöltjük is. Ez erősíti meg őket abban a törekvésükben, hogy nem csak a kicsikkel kell foglalkozni, hanem a nagyokkal is érdemes.

Letette első fogadalmát Kovács Katalin

Örömnappal volt augusztus 6. a magyarországi Don Bosco nővérek számára: Torinóban, a Segítő Szűz Mária bazilikában, a Luc Van Looy belga szalézi püspök által celebrált szentmise keretében tíz olasz nővérrel együtt a magyar Kovács Katalin is letette első fogadalmát a képzésért felelős Américo Rolim Maria nővér kezébe. Összesen 16 új szalézi nővér tett fogadalmat ezen a napon Olaszország három tartományában. János evangéliumának azt a gondolatát vették jelmondatul, mely így szól: „Maradjatok meg szeretetemben.” (Jn 15,9) A csodálatos ünnepen jelen volt Katalin nővér családja, lelkivezetője, Kemenes Gábor atya és a De Feletti Italia és Roboz Etelka nővér vezette kilenctagú, magyar animátorokból és fiatal munkatársakból álló csoport.

Kovács Katalinról a Szalézi Értesítő következő számában bővebben is olvashatnak majd.



Kézműveskedés a mogyoródi nyári napköziben



Animátor a gyerekekkel a mogyoródi nyári napköziben



Clarisseum - emlékmise Sándor István és a szalézi áldozatok tiszteletére



Szalézi munkatársak lelkigyakorlata Péliföldszentkereszten

Nyitunk!

Beszélgetés a kazincbarcikai új szalézi ház megnyitása kapcsán



Don Chávez szalézi rendfőnök gondolatban talán már 2003-ban, amikor ott járt, Kazincbarcikára szalézi Manjooran Simon atyát. Amikor szóba került, hogy az újonnan megnyíló kazincbarcikai szalézi ház igazgatója legyen, ő először elhárította, mondván, hogy túl rövid ideje van még Magyarországon. Azt szerette volna, ha más lesz az igazgató, akivel egyszerű rendtársként szívesen elment volna, de mivel nincs más, és a feladat túl fontos ahhoz, hogy tovább halogassák, végül mégis kötélnék állt.

Mikor járt először Kazincbarcikán?

A tavalyi karácsonyt Kazincbarcikán töltöttem, és azonnal láttam, hogy ez igazi szalézi munkaterület. Első alkalommal, amikor beszéltem a rendi előljárókkal, megemlítettem nekik, mennyire elszomorít, hogy Kazincbarcikán nincs szalézi közösség, mert ha lenne, én szívesen mennék oda. Visszagondolván erre, tulajdonképpen az én választásom volt, és örülök neki.

Nem fél a nagy feladattól?

Sokan kérdezik ezt tőlem. Nem, nem félek, és nem tudom, miért kellene félni. Nem jelent különösebb problémát, mert nem újdonság számomra, ismerem a kezds nehézségeit. 27 éve vagyok szalézi, Indiában három új közösség alapításában vettem már részt.

Mik a konkrét tervek és a távlati célok?

Az első és legfontosabb az, hogy el kell menni Kazincbarcikára, beszélni kell mindenki vel, és csak ezek után fogjuk kialakítani a konkrét cselekvési programot. Don Francis Alencherry missziós egyetemes tanácsos és Havasi József tartományfőnök egy

európai szintű modern missziós ház modelljévé kívánják tenni Kazincbarcikát. Hogy ez valóra válhasson, a három legfontosabb dologra kell összpontosítani: az evangelizálásra, a Don Boscó-i hagyományok meggyökeresítésére és a szeretetre. Egy misszió elsődleges feladata az evangelizálás – el kell vinnünk Krisztust az emberekhez. A Don Bosco Szakiskola szalézi iskola, ahová nekünk kell bevinni a szalézi szellemet, tehát tulajdonképpen nekünk animálni kell, megismertetni a Don Boscó-i hagyományokat és a szalézi nevelési módszert a gyakorlatban. Több helyen dolgoztam már utcagyerekekkel, sok olyan tapasztalatra tettem szert, amit fel tudok használni. Természetesen nem tudok csodákat tenni, ezért nem is akarok betervezni semmi nagyot, csak apró dolgokat, lassan, türelmesen, Istenre hagyatkozva.

Hogyan éli meg az ismételt költözést?

Ha szeretünk valakit, akkor természetes, hogy mindig vele akarunk lenni – mi azért megyünk Kazincbarcikára, mert szeretjük ezeket a fiatalokat. Nem mondhatjuk valaki-

nek azt: szeretlek, de csak Budapestről szeretlek. Ez nem megy. Velük akarunk lenni, jobbra tenni őket, segíteni élethelyzeteik megoldásában. Nem akarunk sok mindent csinálni. Először csak ott akarunk élni közöttük, lassan kiépíteni a kapcsolatokat, elmondani, kik vagyunk és miért jöttünk, elvinni Jézust és Don Boscót közejük.

Semmi sincs, ami elbizonytalanítja?

Hogyne volna! A magyar fiatalok zárkózottabbak és sokkal lassabban nyílnak meg, mint azok, akikkel eddig dolgoztam, de hiszem, hogy a szeretet erejének senki sem tud túl sokáig ellenállni. Ha egy gyerek látja, hogy szeretik, megnyílik. A nyelv is nagy probléma, de ott lesz velem Géza testvér és Savio, és bízom benne, hogy együttes erővel minden akadályt sikerül majd áthidalni.



Nádudvari Géza testvér Afrikában volt misszióban, Ghána után Óbudára tért vissza, az óbudai rendházból most Kazincbarcikára megy.

Hogyan látod az új feladatot?

Korábban többször jártam Kazincbarcikán, most is örömmel megyek. Sok függ attól, hogyan kezdjük el, ezért először alaposan kell tájékozódni. A szalézi közösség jelenléte új forma lesz Kazincbarcikán, sok munka vár ránk. Elsősorban evangelizálni kell, jelen lenni a diákok, a tanárok és a kollégisták

között, az iskolán kívüli feladatok csak ez után kerülnek majd sorra.

Mi az, ami még fontos az iskolán kívül ?

Tulajdonképpen kezdetben minden egyformán fontos. Abban a városrészben, ahol a rendházunk áll, nincsen templom, de Simon atya rendszeresen fog misézni a kultúrházban. Kiderül majd, mennyi hívó van a környéken, és talán hamarosan kialakul egy közösség is. Legfontosabb, hogy reálisan felmérjük a lehetőségeket és az igényeket.

Eredetileg távoli misszióba készültél, most mégis itthon tevékenykedsz?

Ez is ugyanolyan fontos, és kifejezetten missziós tevékenység, hisz szegényebb vidéken, hátrányos helyzetű fiatalok között fogunk dolgozni. Rendtársaimnak is sokat kell majd segítenem, hogy elmélyedjenek és fejlődjenek a magyar nyelvben.

Van valami, ami különösen érdekes?

Hárman alkotjuk a közösséget, és mindhárman más-más nemzet és faj képviselői vagyunk, az anyanyelvünk is más. Már jól összeszoktunk és megismertük egymást, a szerzetesi közösségen belül nem számítok nagyobb meglepetésekre. Simon atyának nagy sikere volt a cigány gyerekek között, talán azért is, mert indiai, és ezzel vala-

milyen módon származásukra, ősi gyökereikre utal.

Készültök valami rendkívüli dologgal?

Mindhárman zenélünk, ez egy jó alap. Savio gitározik és zongorázik, én is gitározok, Simon atya pedig dobol. Magyar keresztény zenével készülünk, ami közel áll a fiatalokhoz; úgy gondoljuk, hogy ez egy jó alap, amivel meg lehet majd fogni őket.

Mit vársz, milyen lesz a kezdet?

Jól előkészített terepre megyünk, az iskola nagyszerűen működik, vannak szalézi mun-

katársak is. A rendház már be van jegyezve, mivel korábban volt a közelben, Borsodnádason szalézi ház, ahonnan most is jönnek fiatalok a tartományi programokra, tehát nem leszünk teljesen ismeretlenek.

Savio Domonkos Vietnamból érkezett szerzetes növendék, gyakorlati évét kezdi meg Kazincbarcikán.

Mit tartasz a legfontosabbnak?

Nagyon fontos a nyelv, mert csak akkor tudok kapcsolatot teremteni a fiatalokkal, ha beszélek velük, és a magyar nyelv nagyon nehéz. Bízom benne, hogy ha ott leszek a gyerekekkel, jobban megtanulok majd magyarul. Új közösség kialakításakor biztosan lesz sok nehézség, de ha ott élünk és dolgozunk, a fiatalok általunk többet megtudnak majd Don Boscóról és a szaléziakról.

Van már valamilyen feladatod?

Nem tudom még, mit fogok csinálni, de bármilyen feladatot kapok, örömmel nézek elébe. Szeretek zenélni és énekelni, most magyar dalokat tanulok, és ahogy lassan megtanulok magyarul énekelni, úgy megtanulok majd magyarul gondolkodni is. Egyelőre még egy kicsit bizonytalan vagyok, éppen ezért megpróbálok majd minél előbb beilleszkedni és kapcsolatokat kiépíteni a fiatalokkal. Biztos vagyok benne, hogy a rendtársaim segíteni fognak nekem ebben.

Milyennek ismerted meg a magyar fiatalokat?

Túl rövid ideje vagyok Magyarországon, és még nem tudom pontosan megfogalmazni a magyar jellegzetességeket. Leegyszerűsítve, Kazincbarcikán alapvetően kétféle fiatal van: magyar és cigány. A magyarok megelégedettek, mert magyarok és magyar hazában élnek. A cigányok között sok az elégedetlenség, sok közöttük a tanulatlan és olykor nem kedvesek... De ez az igazi misszió: elhárítani az akadályokat és lerombolni a falat, ami a magyarok és a cigányok között húzódik. Segíteni fog ebben az a tény, hogy én nem vagyok sem magyar, sem cigány.



Milyen érzésekkel nézel a költözés elébe?

Készülök rá, a lelkemben, ott legfelül már szinte ott is vagyok... Én sokszor egy kicsit pesszimistán látom a dolgokat, érzem, hogy mi a rossz és mi a jó, de nem teszem meg, amit kell. Ebben kell fejlődnöm. Jó lesz Simon atyával és Gézával együtt lenni, közösséget alkotni, és nagyon jó lesz a fiatalokkal lenni, játszani, tanulni.

Lux Ambrus két éve az iskola igazgatója, kinevezése pillanatától fogva kéri az állandó szalézi jelenlétet Kazincbarcikán.

Hogyan értékeli a változást?

Mérhetetlen nagy dolog ez az iskola életében! Az állandó szerzetesi közösség és a folyamatos szalézi jelenlét a gyerekekre és a pedagógusokra egyaránt lelkesítően és megerősítően hat majd. Úgy gondolom, hogy még talán a fizikai építkezésnél is sokkal nagyobb eredmény az egész tartomány életében, hogy nem megszüntetünk, hanem új házat nyitunk. Álmodni sem mertem volna, hogy ilyen nagyszerű közösség kerül Kazincbarcikára! Teljes mértékben egyetérték a tartományfőnök atya választásával: Géza testvér korábban sokat járt hozzánk, ismeri a körülményeket, szíve-lelke rajta, hogy mindenben segítsen; Simon atya nagy tapasztalata, kedves, rokonszenves egyénisége, Savio Domonkos pozitív hozzáállása és a személyéből áradó vidámság a garancia rá, hogy missziójuk sikeres lesz.

Lejegyezte Lengyel Erzsébet

„Fütyülünk együtt!...”

Miután a tavalyi év folyamán a rendfőnök hat misszionáriussal erősítette meg a magyar szaléziakat, Havasi tartományfőnök atya elérkezettnek látta az időt, hogy a 2001 óta ismét szalézi tulajdonban levő nyergesújfalui iskola élére a rend igégyeinek megfelelően szalézi igazgatót nevezzen ki. Megköszönve Kiss Istvánnak az átállás éve alatt folytatott munkáját, a Szalézi-Irinyi Középsiskola igazgatását 2006. augusztusától Abrahám Béla szalézi atyára bízta.

Béla atya 2005 óta a péli földszentkereszt kegyhely igazgatója, a környékbeliek innen ismerhették meg, a diákok pedig a tavalyi iskolaévben hittan tanárként találkozhattak vele. A teológián kívül elvégezte a Testnevelési Egyetem mentálhigiénés szakát és közoktatás-vezetői szakképzettséget is szerzett. Tanított az albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolába és az óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Katolikus Általános Iskolában, hat évig volt az óbudai rendház igazgatója, valamint a magyar tartomány ifjúsági referense. 2000 óta tagja a tartományfőnök atyát vezetői munkájában segítő tartományi tanácsnak.

Béla atya tisztában van a problémákkal és gazdasági nehézségekkel, amikkel egy egyházi iskola vezetőjeként meg kell majd küzdenie. Nem tervez világrengető változásokat. Két rendtársával együtt tovább kívánja fejleszteni Don Bosco nevelési gyakorlatát az iskolában. Igazgatóként is fog tanítani, erről semmiképpen nem szeretne lemondani.

Nem várja el a diákoktól és dolgozóktól a gyakorló vallásosságot, a de azt igen, hogy nyitott szívvel és lojá-

lis gondolkodással közelítsenek az iskola keresztény arculatához. - A katolikus iskola keresztény szemlélettel tekint a körülötte lévő személyekre, helyzetekre. Igyekszik nyitottá tenni a tanulókat a hit világa felé, megismertetve a keresztény értékeket. A szalézi iskola ezeket a célokat a saját eszközeivel éri el, olyan eredeti módszerekkel, mint a baráti kapcsolatok, a fiatalok közti jelenlét és az iskolán kívüli tevékenységek. Ennek egyik fontos eleme az iskolában működő oratórium. Don Bosco gazdag pedagógiai tapasztalataiból mindig lehet meríteni - teszi hozzá Béla atya. - Nevelésünk egyik alapja, hogy a ránk bízottakban keressük és fedezzük föl a már meglévő gazdagságot, amit mi az isteni kegyelem működésének jeleként érzékelünk. Ekkor indulhat el igazi nevelői kapcsolat. Különben csak száraz tanítás lesz a jelenlétünk. Amikor Don Bosco fiatal papként találkozott Garelli Bertalan kőművesinassal, aki sem írni, sem olvasni, sem énekelni nem tudott és elsőáldozó sem volt, nem hagyta ott legyintve, hanem tovább beszélgetett vele, amíg rá nem talált arra, ami a kisfiú gazdagsága: tudott fütyülni! És innen már megtört a jég, elindult a nevelői kapcsolat és elindult a szalézi munka. Most én is azt mondom, az iskola minden jószándékú nevelőjének, diákjának és szüleiknek: „Fütyülünk együtt!”, és induljunk el a közös úton.





Együtt ünnepel a Szalézi Család - Segítő Szűz Mária búcsú Pélifyöldszentkereszten



A Szalézi-Irinyi Középiskola tanulójának gólyatábora Pélifyöldszentkereszten



Nyári napközi Balassagyarmaton



Nyári napközi Szombathelyen

Eurizon

beszámoló a pozsonyi szalézi ifjúsági találkozóról



Tizenhárom évvel ezelőtt az osztrák animátorok Bécsben megrendezték az Eurotreff-et, szalézi ifjúsági találkozóként. Teletek-múltak az évek az Eurtotreffből Eurizon lett, és a résztvevő országok száma minden évben bővült. Tavaly a lengyelek, idén nyáron pedig mi, magyarok csatlakoztunk. A találkozón 8-an vettünk részt Kukuczka Robert atya vezetésével.

Július 23-án szentmisével megkezdődött a Eurizon. A hosszú utazás ellenére később mindenki lelkesen és vidáman vett részt az esti bemutatkozóson. Minden ország készült egy rövid filmmel, bemutatóval, játékkal, vagy mint mi egy dallal. A csoportos foglalkozások központi témája egész héten a család volt. Hol játékosan, hol pedig hosszú-hosszú beszélgetésekben elmélyülve osztottuk meg véleményünket, tapasztalatainkat egymással. A délutánokat műhelyeken töltöttük. Volt lehetőség táncra, íjászatra, focira, kendőfestésre, röplabdára, de ezeken kívül még rengeteg érdekes foglalkozással készültek a szlovák animátorok. Egyik nap nem műhelyek, hanem különféle programok közül lehetett választani. A magyar csoport tagjai közül egyesek előbb kastélyba, majd egy pincészetbe látogattak el, volt aki a természetet járta, egy cseppkőbarlangba indult, Veronika és jómagam hajókáztunk és ellátogattunk Dévény várába. Igazi kalandorként

fedeztük fel a belvárost. Különböző feladatok megoldva kellett eljutnunk egyik pontból a másikba. Kedd este egy pozsonyi táncszínház előadását élvezhettük. Az egyik estét egy szalézi táborhelyen töltöttük, ahol barbeque-val és magyar különlegességgel vártak minket. Igen, igen, főtt már a jó gulyás! Este volt tábortűz és a jól megszokott közös éneklés sem maradt el, aki akart a csillagos ég alatt térhetett nyugovóra, reggel pedig akadályversenyre indultunk a közeli erdőbe. Csütörtök délután visszatértünk Pozsonyba. Estére megérkezett Andrásfalvy János atya, ő is részt vett a záró szentmisén. Ezt követte egy kötetlen esti program, ahol János atya felfedezte a szlovák animátorokat, akiket egy balassagyarmati animátortalálkozón ismertünk meg.

Pénteken már éreztük a búcsúzkodás hangulatát, hisz ahogy mondják minden jónak vége van egyszer...Délelőtt elköszöntünk egymástól, este élő koncerten ünnepeltünk, táncoltunk és énekeltünk. A hangulat nagyon jó volt, örültünk, hogy ott lehetünk.

Európa különböző országaiból érkeztek animátorok Pozsonyba, a sok fiatal könnyen megértette egymást akár angolul, németül, lengyelül, franciául vagy olaszul beszélt. A jó hangulatot Don Bosco szellemisége járta át. Ez a találkozó felejthetetlen élmény volt mindenkinek! *Csepy Dorottya*

Hírek a szalézi világból

Mongólia - 100%-os növekedés az új egyházközösségben - Az első mongol egyházközösség, amely a fővároson kívül, északon, Darkhan városában létesült, húsvétkor megkezdte tagjainak létszámát. Amikor a szaléziak egy évvel ezelőtt megérkeztek Darkhanba, az általuk alapított egyházközösséghez csak kilenc katolikus hívó tartozott. Idén Húsvétkor tizenkét keresztelelés volt, és többen katekumenként készülnek a szentségek vételére. Padilla püspök nyája Mongólia-szerte 70 új taggal bővült, akiknek többsége 16 és 20 év közötti fiatal. A darkhaniaiak az "öregebb" korosztályhoz tartoznak, már csak azért is, mert a szaléziak fontosnak tartják, hogy a fiatalabbak legalább két évig készüljenek a keresztségre. Mongóliában a katolikusok száma meghaladja a négyszázat. Kambodzsában is nő a katolikusok létszáma, idén húsvétkor sokakat kereszteltek meg, így Phnom Penhben a Szalézi Ifjúsági Mozgalom két tagját, akik éveken keresztül készültek a keresztségre. Jelenleg Phnom Penhben a szalézi közösségben a 129 főből álló személyzetben 24 katolikus és katekumen van, az 527 diákból pedig 50 katolikus vallású. (ANS - Darkhan)

Hivatalosan is elismerték a Zeffirino Namuncurà közbenjárására történt csodát - 2006. május 5-én kelt rendeletében a Szenttéavatási Kongregáció elismerte azon, még az egyházmegyei szakaszban feltárt csodás események kánoni hitelességét, amelyeket Tiszteletreméltó Zeffirino Namuncurá (+1905) közbenjárására történtnek tulajdonítanak. Ez azt jelenti, hogy a római eljárás a csodákat megvizsgáló orvoscsoporthoz munkájával, majd a teológus szakértők bevonásával és vizsgálatával folytatódik, a végső döntést pedig majd a Szenttéavatási Kongregáció tagjai fogják meghozni. (ANS - Vatikánváros)

Maribornak szalézi segédpüspöke van - Május 24-én XVI. Benedek pápa Don Peter Štumpf szalézit nevezte ki a szlovéniai maribori érsekség segédpüspökévé. Don Štumpf 1962-ben született Muraszombaton, filozófiai tanulmányait a ljubljanoi és a torino-crocettai teológiai karon végezte. 1990-ben szentelte pappá Msgr. Franc Kramberger, Maribor érseke. Don Štumpf különböző szalézi közösségekben sokféle lelkipásztori és vezetői feladatot látott el, pasztorál- és morálteológiai tanulmányokat folytatott és doktorátust is szerzett. Legutóbb esperesi tisztséget töltött be a ljubljanoi érsekségben. (ANS - Vatikánváros)

Margit mama nemsokára "Tiszteletreméltó" - A Szentté Avatási Kongregáció teológusi bizottsága május 26-án egyhangú pozitív döntést hozott Isten szolgája Margaret Occhianának (+1856), Don Bosco édesanyjának szentté avatási eljárásában, elismerve hősies életét, erényeit és az életszentség hírét. Most már csak a Szentté Avatási Kongregáció bíborosainak és püspökeinek kedvező véleményére van szükség, mielőtt a szentatya jóváhagyja, hogy Margit mama az e g y e t e m e s e g y h á z á l t a l "Tiszteletreméltónak" tartott személyek közé kerüljön. Ez várhatóan még november 25-e, azaz halálának 150. évfordulója előtt megtörténik. (ANS - Vatikánváros)

Spanyolország - 103 éves a kongregáció legidősebb tagja - A szalézi kongregáció legidősebb tagja, Don Luis Gándara Alonso június 18-án töltötte be 103. életévét. Don Gándara 1903. június 18-án született Ourensében (Spanyolország). 1998 óta él a sevillai Don Ricaldone Péter-közösségben. 1930-ban tett örökfogadalmat, 1936-ban szentelték pappá. (ANS - Sevilla)

Hírek a magyar tartományból

Jutalomutazáson járt Szlovéniában és Olaszországban június első hétvégéjén a nyergesújfalvi Szalézi-Irinyi Középiskola tanulóiból és a szaléziak vezette sport-oratóriumba rendszeresen járó gyerekekből álló csoport Andrásfalvy János szalézi atya vezetésével. Azok a tanulók jöhettek a kirándulásra, akik hűségesen látogatták az oratóriumot, hitük buzgó gyakorlásával, illetve a közösségért kifejtett munkájukkal kiérdemelték ezt. A csoport a több mint 1000 méter magas Pohorje erdei tisztásán álló szalézi házban szállt meg. Innen látogattak el az Areh csúcsra, Mariborba és Ptujška Gora zarándokhelyre. Miután útközben megcsodálták a Postojnai cseppkőbarlangot, egy napot töltöttek az olaszországi Triesztben, ahol a helyi oratórium vendégei voltak. Pünkösd vasárnapján tíz szlovén fiatal töltötte együtt a napot a magyar gyerekekkel Peter Janus ismert énekes vezetésével. Az ünnepi szentmisét játék, ismerkedés majd közös ebéd követte. A fiatalok igyekeztek leküzdeni a nyelvi akadályokat és minél többet megtudni egymásról. A gyerekek a négy nap alatt leckét kaptak közösségi életből, összefogásból, nemzetköziségből, de szalézi életörömből, vidámságból is. Elményekben bővelkedő, tartalmas, jól sikerült kirándulás volt.

Foci szalézi módra - három éves a SCO - Az SCO, hosszabb nevén: Szalézi Calcio (=foci, olaszul) Óbuda idén októberben ünnepelte harmadik születésnapját, és a jubileumhoz méltón idén 3 kupát is begyűjtött az eddig meglévő 5 mellé. A már-már szokásosnak mondható nyári szombathelyi felkészülési szalézi focikupán sorozatban harmadszor lettünk elsők, majd novemberben a tavalyi lengyelországi túrán megismert horvát csapathoz utazott látogatóba az SCO, és Zágrábban megnyerte első nemzetközi tornáját is. Az egész évben zajló Katolikus

Labdarúgó Bajnokságban tavaly csak rosszabb gólkülönbségünknek köszönhetően szorultunk a második helyre, de anyagi nehézségeink miatt a csapatnak nem felfelé, hanem visszafelé kellett lépnie egy osztályt, így idén az ötödösztályban szerepeltünk. Veretlenül és toronymagasan megnyertük a bajnokságot, de a motiváció érezhetően visszaesett a harmadosztályból való visszalépést követően.

A csapat havonta összeülő vezetőségének erre az évre kitűzött célja a nemzetközi szalézi kapcsolatok építése volt. Így volt az év folyamán egy-egy meccsel összekötött utazás a zábrábi és a bécsi szalézi intézmények csapataihoz, illetve ők jöttek hozzánk. A bécsi utazás végül 2006 őszére csúszott át, helyette viszont az iskolai szezon végén Simon atyával elutazhatott a csapat Caorléba, Olaszországba, ahol csodálatos 4 napban volt részünk! Az idei szombathelyi tornáig meccs- és edzésszünet volt, ám Szombathely után indulnak a felkészülő edzések. Reményeink szerint idén tudjuk vállalni a felsőbb osztályt, amire a felkészülés augusztus végén, egyhetes edzőtáborral kezdődik majd meg.

Csány Marci

Tizedik születésnapját ünnepelte a pécsi Don Bosco napközi - Belsőleges, felejtethetően szép ünnepünk volt július 10-én: tíz éves évfordulót ünnepeltünk, amire meghívtuk a szaléziakat, munkatársakat, korábbi segítőinket, támogatóinkat, volt diákjainkat, diákjaink szüleit, és mindazokat, akik indulása óta szeretettel és együttérzéssel kísérték munkánkat.

Sok izgalommal és munkával készültünk az ünnepre, közel száz meghívót küldtünk szét. Az időjárás sajnos nem volt kegyes velünk, szakadó esőben szállingóztak a meghívottak. Ünneplő termünk majdnem kicsinek bizonyult az összegyűlt vendégek számára. A

közel egy órás műsor beszámolójában elhangzott, hogy a 10 év alatt mintegy 130 diák fordult meg a napköziben, és összesen 36 nevelő (ebből 12 fiatal) segítette munkánkat. Hisszük, hogy mindannyiukat valamilyen formában megérintette Don Bosco szelleme. Hálát adtunk elsősorban a Jóistennek, aki érezhetően szívesen fogadta és megáldotta munkánkat, nem kevésbé Don Bosco Atyánknak, aki mind a mai napig – és reméljük, hogy továbbra is – velünk van, tanácsaival segít, és időnként csodával határos módon támogat bennünket. Végül köszönetet mondtunk önzetlen támogatóinknak is. Vendégeink közül az Egyházmegyei Katolikus Karitászt vezetője méltatta munkánkat, és a szalézi rend képviselőjeként jelen lévő Frank Pál atya saját életéből vett példával hívta fel figyelmünket arra, hogy akit egyszer Don Bosco kézenfog, az nem választhat más utat.

A fiatalok egy jelenetet adtak elő Don Bosco életéből, amit az egyik nevelő állított össze és tanított be, majd vidám táncbemutató következett. A műsort Mécs László két verse zárta. Hálaadó ünnepünket a Székesegyház Corpus Christi kápolnájában folytattuk. A szentmise végén Pál atya átadta nekünk a tartományfőnök szép ajándékát: az oklevelet és a Segítő Szűz Mária szobrot.

Ezek után magunk-készítette ebéddel vendégteltük meg a velünk ünneplőket, amit barátságos beszélgetés követett. Nagyon örültünk Pál atya és az örökké vidám, szolgálatkész Géza testvér jelenlétének és jót mulattunk a misszióba érkezett szaléziak kísérletein, hogy szóba elegyedjenek növendékeinkkel.

Messné Mezey Klára

Albertfalva - Június 10-én tartották meg Albertfalván a már hagyományos Vidámság napját, ahol egész napos játékokra, közös szórakozásra hívták a szalézi munkatársak és animátorok a környék apraját és nagyját. Délelőtti sport- és ügyességi versenyek, csendes percek, imádság és játék váltogatták egymást. Az eső sem fogott ki rajtuk, így

zavartalanul lezajlott a délutánra szervezett nagy bazárjáték és várjáték a legkisebbek örömeire. A Vidámság napja szentmisével zárult, melyet P. Andrásfalvy János ifjúságpasztorációs megbízott celebrált, aki szintén részt vett a játékokban.

Clarisseum - Június 11-én, halálának évfordulóján emlékeztek a magyar szaléziak budapesti Clarisseum szalézi házhoz tartozó Szent István templomban Sándor István szalézi testvérré, vértanúra, akit 1953-ban végeztek ki. A Szentszék nemrég engedélyezte, hogy meginduljon boldoggá avatási ügye. Az ünnepi szentmisét P. Havasi József magyar szalézi tartományfőnök celebrálta, a szentbeszédet P. Szőke János, a boldoggá avatás posztulátora mondta. Az ünnepségen a számos hívő mellett jelen volt a vértanú testvére és rokonsága is.

Óbuda - Az óbudai animátorokkal az egész év folyamán működő szokásos szombat esti „Animátor Est” keretein belül már február óta készültünk a nyárra. Május elején a tevékenység áttevődött az elméletről a gyakorlatra: beindult a nagy rajzolás, festés, ötletelés és tervezés. Heti négy alkalommal gyűltek össze az animátorok, hogy a lepedők fehér felületére mesefigurákat varázsoljanak. Nagy segítségünkre volt a vietnami szalézi missziós, „Jakab mester”, aki csodálatosan vetítette át a szereplők körvonalait a nyomtatott lapokról a lepedőkre. Néha a szél is „besegített” a színezésbe, hiszen nagy bosszúságunkra nem egyszer döntötte fel a temperás poharakat – igaz, ennek köszönhetően került Pinocchio fejére egy kismadár, és így lett lyukas Tücsök Tihaméának a talpa. Minden rosszban van valami jó, és minden először csúnyának tűnő foltból is lehet a végén akár kismadár...Ezzel a mentalitással próbáltuk eddig, és próbáljuk továbbra is végezni animátori küldetésünket az oratóriumban, az iskolában, a buszon, az utcán vagy éppen a nyári táborban a gyerekek között. Hiszen



A nyergesújfalui sport-oratórium kirándulása Triesztbe



SCO - Szalézi Calcio Óbuda



Vidámság napja Albertfalván



Óbudai animátorok

animátornak lenni nem csupán csak egy hobbi, hanem életforma: elköteleződni a kisebbeknek való jót akarásban, az irántuk való teljes odaadásban, és nevelni akarásban.

Csány Marci, animátor

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom (SZALIM) nyári újdonsága a "Család - roadshow"-nak elnevezett egy-egy napos rendezvény, amellyel június 20-28. között meglátogatták a napközi oratóriumokat. P. Andrásfalvy János ifjúságpasztorációs megbízott vezetésével a család és a családias légkör létkető valóságát ismertették rövid előadások, beszélgetések és közös énektanulás keretében, majd bemutatták azt a videoklipet, melyet az idei év sztrennája ihletett és ecseteli a nagycsalád szépségét, valamint a család és a szalézi család kapcsolatát. A komolyabb blokkokat különböző furfangos ügyességi játékok, bűvész és zsonglőr mutatványok váltották. A bemutatók után a gyerekek eltanulhattak néhány trükköt és az előadók útmutatása alapján maguk is kipróbálhatták ügyességüket.

Apostag - a Ladik Ifjúsági Egyesület által szervezett fesztivál „hajója” idén már tizenegyedik alkalommal fut ki a keresztény könnyűzene vizeire. Fergeteges hangulat, zene, vidámság jellemzi ezt a hétvégét, melynek egyik sajátos színfoltja a szaléziak jelenléte. A SZALIM tagjai negyedik alkalommal vannak itt jelen. Oratóriumot működtetnek az előadások szüneteiben és a programok után éjszakába nyúló játszóházal, beszélgetési, barátkozási lehetőséggel. A szaléziak és a szervezők célja ugyanaz: Istenhez vezetni a fiatalokat, azokat is megszólítani, akiknek nem sok közük van hithez, templomhoz. Aki eljön a „Ladik” fesztiválra, megtapasztalhatja, hogy a keresztény könnyűzene művelői mennyi lendületet, energiát, lelkesedést képesek átadni az ifjú nemzedéknek, és hogy lehet jóízűen, keresztény módon szórakozni.

2007-ben is várunk minden fiatalat augusztus első hétvégéjén Apostagon, a Ladik fesztiválon!

Szombathelyi nyár - Talán az idei évben tettek leginkább tanulságot a szombathelyi hívek az igaz Mária-tiszteletről, a május 28-i Segítő Szűz körmenetet ugyanis a szalézi templomtól egészen az újperinti templomig végig kísérte a szakadó eső. Mindenki bőrig ázva, de talán annál nagyobb lelki feltöltődéssel tért haza. Jó időben amúgy is könnyű Szűzanya-tisztelőnek lenni...

Június 19-től elkezdődött a Szalézi Ifjúsági és Nyári Táborunk. A négy hetes táborban idén már két kirándulás is helyet kapott: Fertőrákoson a Mitrász-szentélyt és a kőfejtőt tekintettük meg, Kőszegen a madárkórházat, Velemben pedig túráztunk és számháborúztunk. Összességében véve a tábornak nem volt annyi résztvevője, mint tavaly, de a hangulat így is remek volt. A megszo-kott programok közül a záró gálát emelném ki, amelyen a csoportvezetők és a résztvevők is színvonalas műsort mutattak be. Külön köszönet jár azoknak a fiataloknak, akik messziről (Dör, Nyergesújfalu, Budapest, Szeged) érkeztek hozzánk, hogy velünk töltsék ezt a nyarat.

Június 24-én, örvendezve az iskolaév befejezésének, és hálát adva a jó jegyekért, egy kirándulást szerveztünk. Először szentmisén vettünk részt Gencsapáti-Szentkúton, majd Velemben a bográcsgulyás jó ízének adhattuk át magunkat. Kb. 45-50-en vettünk részt ezen a túrán, és újra köszönet a szülőknek, akik mindent elrendeztek számunkra.

A nyár egyik csúcspontja a július 22-én megtartott Szalézi Focikupa volt. A kilenc csapat közül most a Perinti Futball Club nyerte meg a vándorserleget. Gólkirályunk Kutrovác Krisztián lett (S.C.O).

A szünidő tele volt sok-sok élménnyel, szeptembertől pedig újra várjuk a fiatalokat. A lényeg egy: hogy együtt legyünk.

P. Márkus Zoltán SDB

T. Sándor István SDB

(1914-1953)

Sándor István a rákospalotai Clarisseum szalézi házban élt és dolgozott. Nyomdamester volt a közeli szalézi nyomdában, nevelő az oratóriumban, a templomban sekrestyéseként működött, és vezette a munkásfiatalokat. Miután 1950-ben Magyarországon feloszlatták a szerzetesrendeket, illegalitásban folytatta tevékenységét, és tovább foglalkozott a fiatalok hitoktatásával, ezért 1952-ben letartóztatták, majd 1953-ban kivégezték. Sándor



István nem egyszerűen üldözött, vagy áldozat volt, hanem vértanú. A Magyar Püspöki Kar nagyon aktuálisnak ítéli Sándor István boldoggá avatását, hogy egy ilyen személy példaképe legyen a mai fiataloknak. Most egy eredeti, személyes hangú írással emlékezünk meg róla:

Sándor István szalézi testvérünkkel eltöltött gyermekéveim sok kedves emléket idéznek fel bennem. 1936-ban ismertem meg, amikor a Clarisseum oratóriumába kezdtem járni. Még ma is fülemben cseng, amikor nagy sietve ment keresztül az udvaron vagy a nyomda felé, vagy onnan jövet: „Sándor úr! Sándor úr! Hajtson meg!” - kiáltottunk a hintáról. Ha ideje engedte pár percre meg is állt, a láncos hintát jól meghajtotta és úgy sietett tovább. Mi pedig hihetetlenül élveztük a repülést, amit ezzel előidézett. Ha elfoglaltsága még ennyit sem engedett meg, akkor mókásan odaszólt: „Vegyél be DARMOL-t, az majd meghajt, én most sajnos nem érek rá!” Ezzel a tréfával enyhítette csalódottságunkat, hogy elmaradt a vidám repülés.

Hihetetlenül kedves, szeretetreméltó egyéniség volt. Nekünk gyerekeknek egy jó partner, akihez mindig, mindennel szívesen

fordultunk; ő pedig ahol tudott, a kedvünkben járt. Amiben azonban nem ismert pardont, az az oltárszolgálat volt. Ott szigorúan megkövetelte a komoly viselkedést, a helyhez illő magatartást. Mikor egy alkalommal, mint afféle gyerek a próbán „lazán” mozogtam, egy-két keresetlen szóval úgy helyreigazított, hogy még pap koromban is visszhangzik bennem: „Így nem lehet az oltárnál viselkedni!”, s ez mérce maradt a számomra az

egész életben. Az általa vezetett „Kis Klérus”-nak nevezett ministráncsoport körmenetekben és egyéb egyházi ünnepségeken rendszeresen szerepelt. Így résztvettünk az Eucharisztikus világkongresszuson 1938-ban is. Közben már ügyesen szervezte a munkásfiúkat a KIOE égisze alatt. Mivel az oratóriumba járók zömmel ipari tanulók lettek, így nekem is sok barátom volt, és maradt ezek között a fiúk között.

A rendek feloszlátása után is tovább szervezte a munkásifjakat. Szeretetreméltó egyénisége vonzotta őket. Többnyire egy-egy családnál erre alkalmas családi házban, vagy a sekrestyében találkoztak, ahol oktatta, irányította őket. Volt alkalmam itt-ott ezeken is részt venni.

Utoljára a Nap utca és a Tél utca sarkán találkoztam vele. Ekkor már bujdosnia kellett. Úgy el volt maszkírozva, hogy alig ismertem meg. Megkeresett, mert keresztapaságot vállalt, és a tanácsomat kérte az anyakönyvi bejegyzés miatt. Miután ebben pillanatok alatt megállapodtunk, röviden tájékoztattam a pillanatnyi helyzetéről. Ekkor elbúcsúztunk, s akkor még nem sejtettem, hogy legközelebb már csak az égben találkozunk.

P. Bíró Lóránt SDB

Olvastam valahol...

A magyarok vére

Albert Camus Nobel-díjas francia író 1976-os megemlékezése

Nem tartozom azok közé, akik azt kívánják, hogy a magyar nép újra fegyvert fogjon, bevesse magát egy eltiprásra ítélt felkelésbe - a nyugati világ szeme láttára, amely nem takarékoskodnék sem tapssal, sem könnyel, hanem hazamenne, felvinné házi papucsát, mint a futball-szurkolók a vasárnapi kupamérkőzés után.

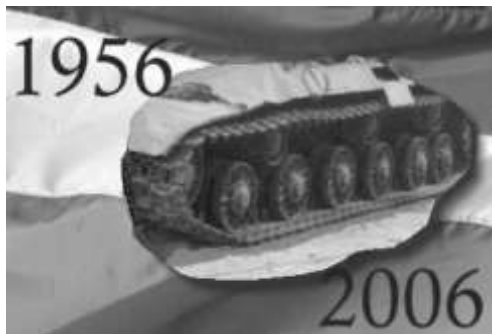
Túl sok a halott már a magyar történelemben, és az ember csak saját vérével takarékoskodhat. A magyar vér oly nagy értéke Európának és a szabadságnak, hogy óvnunk kell minden cseppjét.

Azok közé sem tartozom, akik úgy hiszik, alkalmazkodni kell, ha átmenetileg is, bele kell törödni a rémuralomba. Ez a rémuralom szocialistának nevezi magát, nem több jogon, mint ahogyan az inkvizíció hóhérai keresztényeknek mondták magukat.

Ebben a jubileumi évben, a magyar szabadságharc 20-ik évfordulóján kívánom, hogy a magyar nép néma ellenállása megmaradjon, erősödjék, és mindenünnen támadó kiáltásaink visszhangjával elérje a nemzetközi közvélemény egyhangú elutasítását az elnyomókkal szemben.

És ha ez a közvélemény nagyon is erőtlenség és önzőség ahhoz, hogy igazságot szolgáltasson egy vértanú népnek, ha a mi hangunk túlságosan gyenge, kívánom, hogy a magyar ellenállás megmaradjon addig a pillanatig, amíg keleten az ellenforradalmi államok mindenütt összeomlanak ellentmondásaik és hazugságaik súlya alatt.

A legázolt, bilincsbe vert Magyarországnak többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben. Ahhoz, hogy ezt a történelmi leckét megértse a fülét betömő, szemét eltakaró nyugati társadalom, sok magyar vére



kellett elhullnia - s ez a vérfolyam most már alvad az emlékezetben.

A megmaradt Európában csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol - még közvetve sem igazoljuk a gyilkosokat.

Nehéz minekünk méltónak lenni ennyi áldozatra. De meg kell kísérelnünk, fellelve vitáinkat, revideálva tévedéseinket, megsokszorozva erőfeszítéseinket, szolidaritásunkat egy végre egyesülő Európában.

Hisszük, hogy valami bontakozik a világban, párhuzamosan az ellentmondás és halál erőivel, amelyek elhomályosítják a történelmet - bontakozik az élet és a meggyőzés ereje, az emberi felemelkedés hatalmas mozgalma, melyet kultúrának nevezünk, s amely a szabad alkotás és a szabad munka termése.

A magyar fiatalok, munkások és értelmiségiek, akik mellett annyi tehetetlen bánattal állunk ma, tudják mindezt, s ők azok, akik mindennek mélyebb értelmét velünk megértették. Ezért, ha balsorsukban osztozunk - miénk a reményük is. Nyomorúságuk láncai és száműzöttségük ellenére királyi örökséget hagytak ránk, melyet ki kell érdemelnünk: A szabadságot, amelyet ők nem nyertek el, de egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk!

MEGHÍVÓK

A SZALIM és egyéb központi szervezésű tartományi programok Péliföldszentkereszt

Október 20-22. (péntek - vasárnap)
Animátor találkozó

November 24-26. (péntek - vasárnap)
Adventi lelkigyakorlat felnőtteknek

Vezérgondolat: „Krisztus és én; az Egyház és mi”
Vezeti P. Ábrahám Béla SDB

December 1-3. (péntek - vasárnap)
Adventi lelki napok serdülőknek
(12-16 éveseknek)

December 15-17.(péntek - vasárnap)
Adventi lelki napok fiataloknak
(17 évtől fölfelé)

Részletes információk a
www.szentkereszt.try.hu honlapon



KÖNYVAJÁNLÓ

a Don Bosco Kiadótól



Claudio Russo:
DON BOSCO
TALÁLKOZÁSA
A FIÚKKAL

Ebben a kis kötetben hús, kiváló stílusban megfogalmazott történetet találunk, melyekben Don Bosco találkozik a fiatalokkal. Ott van közöttük Savio Domonkos és Mazzarello Mária, Rua Mihály, Cagliarió János és sokan mások. A történetek vallomásokból és történelmi tényekből indulnak ki, rávilágítva Don Bosco kivételes személyiségére. A rövid elbeszélések a szalézi nevelési módszer egy-egy adott elemének kifejtésével érnek véget. Bárán merem ajánlani ezt a könyvet mindazoknak, akik életük nagy részét a gyerekek között töltik. Igazán élvezetes olvasmány!

**Kapható a Don Bosco Könyvesboltban
Bp. Múzeum körút 7.
Tel.: (1) 318-6717**

? A Váci Egyházmegye és a Szalézi Rend a maga és a rokonság nevében fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva tudatja, hogy 2006. május 24-én, Mária Keresztények Segítsége ünnepén életének 81., papságának 54. évében elhunyt szeretett paptestvérünk

P. Bartos Béla SDB
érdemes esperes, nyugalmazott plébános

Paptestvérünk 1925. szeptember 14-én született Erdőtarcán. 1953. február 89-án szentelték pappá Egerben. A szerzetesrendek feloszlataása után a Váci Egyházmegyében teljesített szolgálatot. Segédlelkész a szolnoki Szentháromság plébánián, Mendén, hitoktató Rákoskeresztúron, Kerekegyházában, Kecskeméten a Szent Erzsébet templomnál, lelkész Gétéren, 1963-tól plébános Tasson, Jobbágyiban 1970-től.

A lelkipásztori szolgálatában éppen úgy, mint a betegségében hűséges tanítványa volt a Jó Pásztornak.

Jézus, a Jó Pásztor jutalmazza fáradozásait!



Nyári napközi Óbudán



Animátorok az apostagi „Ladik” fesztiválon



Ministránstábor Péليفöldszentkereszten - kirándulás Öregkőre



Óbudai családok pünkösdje Péليفöldszentkereszten



Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 3500 példányban, belső terjesztésre

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173. Telefon: 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu

Felelős kiadó: P. Havasi József SDB, Szerkesztő bizottság: P. Csány Péter SDB, P. Mészáros György SDB

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet; e-mail: le@invitel.hu

A címlapon: A péليفöldszentkereszti Vadóc tábor résztvevői Andrásfalvy János atyával

Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában, Felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654